

Sol, jo, cremant a l'ombra

Michelangelo Buonarroti

151

Tot concepte en l'artista més perfecte
un sol marbre el conté dins pròpia riba
amb el sobrant, i sols a aquell arriba
la mà que se sotmet a l'intel·lecte.

El mal que fujo, el bé que m'és projecte,
en tu, dona galana, noble i diva,
tal s'amaga; i per dar-me vida aspriva,
l'art m'és contrària al desitjat efecte.

No té Amor, doncs, ni la teva beutat
o duresa o fortuna o desdeny greu,
del meu mal culpa, o del meu fat o sort;

car dins el cor tu mort i pietat
portes alhora, i el mesquí enginy meu
no sap, cremant-se, treure'n sinó mort.

□

□

□

288

Les faules d'aquest món m'han usurpat
el temps degut a contemplar el meu Déu,
i no sols a les gràcies deia adéu
ans, més que sense, amb elles he pecat.

El que a altri savi, a mi em fa cec i orat
i tard a reconèixer l'error meu;
sense esperança, creix el desig greu
de ser, per tu, del propi amor salvat.

Esmitja'm el camí que puja al cel,
Senyor meu, i per tal meitat pujar
ja em cal la teva ajuda concedida.

Fes-me odiar el que al món excita anhel
i quants encisos seus solc honorar,
perquè hegui abans de mort eterna vida.

□

□

□

BUONARROTI, Michelangelo. *Sol, jo, cremant a l'ombra*. Bellcaire; Barcelona: Edicions Vitel·la, 2010.

Traducido por Miquel Desclot